

Sygn. akt III AUa 1386/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Małgorzata Gerszewska SSA Barbara Mazur
Protokolant:	Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 czerwca 2012 r., sygn. akt VIII U 532/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 marca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. P. prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach uznając, iż wnioskodawca nie wykazał wymaganego okresu 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony odwołał od powyższej decyzji, zaskarżając ją w części dotyczącej nie zaliczenia przez organ rentowy w/w okresów i wniósł o jej zmianę w tym zakresie, tzn. uznanie, iż wykonywał w tym czasie pracę w warunkach szczególnych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, a w uzasadnieniu pisma powołał się na argumentację zawartą w treści zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 15 czerwca 2012 r. wydanym w sprawie VIII U 532/12 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu J. P. prawo do emerytury poczynając od dnia 11 kwietnia 2012r. (pkt 1) oraz oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach: J. P., urodzony dnia (...), w dniu 5 marca 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę ubezpieczony wykazał łącznie 27 lat, 8 miesięcy i 3 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W tym ZUS uwzględnił 13 lat, 4 miesiące i 3 dni okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach od dnia 30 kwietnia 1971 r. do 30 września 1977 r. oraz od 1 listopada 1991 r. do 31 grudnia 1998 r., z wyłączeniem zwolnień lekarskich po 14 listopada 1991 r. Ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy w dniu 10 kwietnia 2012 r. ze spółką (...).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. nie uwzględnił jako pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1983 r., od 1 listopada 1985 r. do 17 lutego 1988 r. oraz od 1 kwietnia 1988 r. do 31 października 1991 r., mimo posiadania przez ubezpieczonego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach za ten okres, ponieważ w tym okresie ubezpieczony zajmował stanowisko cieśli okrętowego – montera kadłubów okrętowych w (...) S.A., co wskazywało na to, że praca w warunkach szczególnych była świadczona tylko przez część zmiany i jako taka nie może zostać uznana za okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Decyzją z dnia 14 marca 2012 r. pozwany odmówił J. P. prawa do emerytury.

W okresie od 30 kwietnia 1971 r. do 30 września 1977 r. ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku montera kadłubów okrętowych. W okresach od 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1981 r. ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku cieśla okrętowy, gdzie montował i demontował rusztowania na statkach w doku i w zbiornikach. Od dnia 1 września 1981 r. do 30 października 1985 r. J. P. pracował na stanowisku samodzielnego technologa. Od dnia 1 listopada 1985 r. do 17 lutego 1988 r. ubezpieczony pracował na stanowisku cieśla okrętowy- monter kadłubów okrętowych. Od 18 lutego 1988 r. do 31 marca 1988 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku robotnika gospodarczego. Natomiast, od dnia 1 kwietnia 1988 r. do 31 października 1991 r. J. P. ponownie pracował na stanowisku cieśli montera kadłubów. Od 1 listopada 1991 r. do 31 grudnia 1998 r. ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku montera kadłubów okrętowych. W spornych okresach od dnia 1 listopada 1985 r. do 17 lutego 1988 r. oraz od 1 kwietnia 1988 r. do 31 października 1991 r. ubezpieczony wykonywał pracę na wydziale K3 – wydziale produkcyjnym Stoczni, na jego obowiązki składały się czynności należące do cieśli okrętowego i montera kadłubów. Jako cieśla okrętowy ubezpieczony budował rusztowania na statku w budowie w obszarze doków i przy nabrzeżach. Była to praca na wysokości około 40 metrów i wyżej. Jako monter kadłubów ubezpieczony zajmował się szepianiem elementów kadłubów na statkach w budowie. Prace te ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Połączenie stanowisk miało na celu podwyższenie stawki godzinowej pracownikowi i pozwalało na wykonywanie pracy w dwóch zawodach jednocześnie.

Odwołanie J. P. zasługuje w przeważającej części na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. z 2009 r. Dz. U. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym,

za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 ustawy. Przy czym dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (ust. 2 art. 32 ustawy). Zgodnie natomiast z dalszym uregulowaniem wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32). Oznacza to, że na potrzeby niniejszej ustawy pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach są prace wymienione w § 4-8a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Z 1983 r. nr 8 poz. 43 ze zm.), mimo, iż przedmiotowe rozporządzenie zostało wydane w oparciu o art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), która z kolei została uchylona z dniem 1 stycznia 1999 r. przez art. 195 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A - prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją nr 90 wymienione są prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach.

Sąd Okręgowy wskazał, że w wykazie stanowisk pracy stanowiącym załącznik do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MG z 1985 r., nr 1, poz. 1) w dziale III (W hutnictwie i przemyśle metalowym) pod pozycją 90 (prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach), wśród stanowisk na których wykonywana jest praca w warunkach szczególnych, w punkcie 3 wymienione jest stanowisko – cieśla okrętowy – stoczniowy, a w punkcie 17 – monter kadłubów okrętowych.

Mimo powyższych unormowań pozwany nie uznał wskazanych okresów za okresy pracy w szczególnych warunkach kwestionując przedłożone świadectwo pracy w szczególnych warunkach za okresy sporne.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i utartą praktyką w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), zatem Sąd oparł się na dowodach przeprowadzonych w niniejszej sprawie.

W sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony J. P. ukończył 60 lat w dniu (...)r., iż wykazał łączny okres składkowy i nieskładkowy przekraczający 25 lat (tj. 27 lat, 8 miesięcy i 3 dni) oraz, że w postępowaniu przed ZUS wykazał łącznie 13 lat, 4 miesiące i 3 dni zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nadto, jak ustalono, ubezpieczony w dniu 10 kwietnia 2012 r. rozwiązał stosunek pracy ze spółką (...).

Przedmiotem sporu pozostawało, czy nieuwzględnione przez ZUS okresy zatrudnienia od dnia 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1983 r., od 1 listopada 1985 r. do 17 lutego 1988 r. oraz od 1 kwietnia 1988 r. do 31 października 1991 r. w (...) S.A. na stanowisku cieśli okrętowego – montera kadłubów okrętowych mogą zostać uznane za okresy pracy w szczególnych warunkach. W ocenie organu rentowego nie ma ku temu podstaw, ponieważ zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko wskazuje, że nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W celu ustalenia charakteru pracy ubezpieczonego oraz warunków jej wykonywania Sąd Okręgowy uznał za zasadne dopuścić dowód z akt osobowych z dotyczących zatrudnienia ubezpieczonego w Stoczni (...) S.A., a nadto z zeznań świadków Z. T., K. W. oraz R. C. a także z przesłuchania samego wnioskodawcy.

Sąd I instancji wyjaśnił, że z treści zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji, a w szczególności z karty przebiegu zatrudnienia w Stoczni (...) S.A. jednoznacznie wynikało, że w okresach od 1 listopada 1985 r. do 17 lutego 1988 r. oraz od 1 kwietnia 1988 r. do 31 października 1991 r. ubezpieczony pracował bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach.

Podnoszona przez ubezpieczonego okoliczność, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych, w spornych w/w dwóch okresach, uwzględnionych przez organ rentowy do ogólnego stażu pracy, znalazła potwierdzenie w treści zeznań powołanych w sprawie świadków, którzy, jako osoby zatrudnione wraz z ubezpieczonym w tym samym okresie i tym samym zakładzie pracy, posiadali wiedzę na temat charakteru i rodzaju wykonywanej przez niego pracy. Świadkowie podali zakres czynności wykonywanych przez ubezpieczonego oraz opisali specyfikę jego pracy w spornych okresach. Podali zgodnie, że ubezpieczony wykonywał pracę, na którą składały się czynności należące do cieśli okrętowego i montera kadłubów na statkach w budowie. Prace te ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zeznania te były spójne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz korespondowały z treścią wyjaśnień ubezpieczonego, wobec czego Sąd I instancji dał im wiarę i uznał je za miarodajny środek dowodowy w niniejszej sprawie. Jak wykazano wyżej – prace cieśli i montera kadłubów były wymienione jako prace na stanowiskach zaliczonych do prac w szczególnych warunkach, zatem wykonując obowiązki na każdym z tych stanowisk pracował w szczególnych warunkach i prace te sumowały się jako pełny wymiar pracy w szczególnych warunkach.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy wskazał, iż analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pod kątem charakteru pracy ubezpieczonego wyraźnie wskazuje, iż była to praca w warunkach szczególnych.

Przeprowadzone postępowanie wykazało także, iż taki sam charakter miała praca ubezpieczonego w okresie od 1 stycznia 1977r. do 31 sierpnia 1983r. kiedy to ubezpieczony pracował jako cieśla okrętowy – monter kadłubów okrętowych.

W tym stanie rzeczy, należało uznać, że w okresie od dnia 1 listopada 1985r. do 17 lutego 1988r. oraz od 1 kwietnia 1988r. do 31 października 1991r. oraz w okresie od 1 stycznia 1977r do 31 sierpnia 1983r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach, a więc wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia, w dziale III, poz. 90 oraz prace na stanowiskach cieśla okrętowy – stoczniowy i monter kadłubów okrętowych wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do w/w zarządzenia, w dziale III, poz. 90 pkt 3 i 17.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż po zsumowaniu powyższych okresów z okresami pracy w szczególnych warunkach udowodnionymi w toku postępowania przed organem rentowym, tj. 13 lat, 4 miesiące i 3 dni, ubezpieczony wykazał wymagane przepisem 15 lat pracy w szczególnych warunkach, spełnia zatem warunki do przyznania mu emerytury.

W związku z powyższym, zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, emeryturę należało przyznać ubezpieczonemu od dnia od dnia 11 kwietnia 2012 r., tj. od dnia następnego po dacie rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonego.

Mając powyższe na uwadze, na mocy przepisów przywołanych wyżej i w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy, w punkcie I wyroku, zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury

W zakresie żądania ubezpieczonego uwzględnienia okresu zatrudnienia od dnia 1 października 1977 r. do 31 sierpnia 1983 r. jako pracy w warunkach szczególnych, punkcie II wyroku Sąd Okręgowy, uznając je za bezpodstawne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego w tej części.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zarzucając mu naruszenie :

- prawa materialnego - art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez przyznanie ubezpieczonemu J. P. prawa do emerytury poczynając od dnia 11.04.2012 roku;

- prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do okresów pracy J. P. w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że na podstawie całościowego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, zwłaszcza akt osobowych ubezpieczonego i zeznań świadków, zdaniem pozwanego brak podstaw do stwierdzenia ażeby J. P. w okresie od 01.01.1977 roku do 31 08.1983 roku od 01.11.1985 roku do 17.02 1988 roku od 01 04.1988 roku do 31.10.1991 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach. Z treści zeznań powołanych w sprawie świadków wynika, że wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności należące do cieśli okrętowego i montera kadłubów na statkach w budowie. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, ażeby okres zatrudnienia został zaliczony do stażu pracy w szczególnych warunkach, pracownik nie może w ramach dobowej miary czasu pracy wykonywać prac na dwóch stanowiskach. Bowiem okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w Rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Zakład pracy wystawiając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie sprecyzował w jakim okresie J. P. wykonywał prace jako cieśla okrętowy, a w jakim wykonywał czynności jako monter kadłubów okrętowych. Bowiem diametralnie różni się wykonywana praca na tych dwóch oddzielnych stanowiskach. Również Sąd Okręgowy nie przeprowadził właściwego postępowania dowodowego, mającego na celu wyjaśnienie zaistniałych wątpliwości co do wykonywanej przez J. P. w spornym okresie zatrudnienia faktycznej pracy w konkretnym czasookresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Podziela również przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów jako nienaruszającą ram zakreślonych art. 233 § 1 k.p.c. Ocena ta jest logiczna, przekonująca i znajduje pełne oparcie w przeprowadzonych

dowodach. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy niewadliwie ukształtował podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, a wskazane w apelacji uchybienia proceduralne nie miały miejsca.

Przedmiotem sporu w sprawie była kwestia spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek wymaganych do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku, na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji, uznaje ją za wyczerpującą, a tym samym nie ma potrzeby powtarzać w całości trafnego wyводу prawnego

Kluczową dla rozstrzygnięcia sprawy jest ocena, czy wykonywanie różnych prac na różnych stanowiskach w ramach dobowego wymiaru czasu pracy kwalifikuje się jako spełnienie przesłanki wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Kwestia dopuszczalności zaliczania różnych prac w ramach dobowego wymiaru czasu pracy do uprawnień emerytalnych w wieku obniżonym była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 27 stycznia 2012r., II UK 103/11. Sąd Najwyższy przyjął tamże, że „pracownik, który u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) wykonywał różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach (wymienione w załączniku do rozporządzenia z 8 lutego 1983 r. - wykaz A), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie powinien być pozbawiony uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS”. W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, że praca ubezpieczonego - pomimo, że świadczona na różnych stanowiskach, to na każdym z tych stanowisk była ona wykonywana w warunkach szczególnych. Pracownik, który wykonywał łącznie różne rodzaje pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, jest uprawniony do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego do wcześniejszej emerytury, zatem rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tym zakresie uznać należy za prawidłowe.

Jeśli chodzi o przesłankę rozwiązania stosunku pracy, słusznie Sąd Okręgowy uznał ją za spełnioną w trakcie postępowania sądowego (art. 316 § 1 kpc). Co prawda w dacie wydania zaskarżonej decyzji wnioskodawca pozostawał jeszcze w zatrudnieniu, lecz stosunek pracy rozwiązał z dniem 10 kwietnia 2011 r., a zatem jeszcze przed wydaniem wyroku w sprawie w pierwszej instancji. To że ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy w trakcie postępowania i tym samym spełnił przesłankę uzyskania prawa do emerytury skutkowało tym, że emerytura została przyznana od dnia następnego po rozwiązaniu stosunku pracy. Zatem i ten zarzut nie może skutkować zmianą zaskarżonego wyroku, aczkolwiek zgodzić się należy z tym, że decyzja w dacie wydania była prawidłowa, bowiem w tym czasie nie była umowa o pracę rozwiązana, co eliminuje jedynie odpowiedzialność ZUS za nieustalenie ostatniej niezbędnej przesłanki do ustalenia prawa.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie niezbędnym dla rozstrzygnięcia a następnie trafnej oceny prawnej, zarzuty pozwanego okazały chybione, a zatem wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.